

giver en Bestemmelse om, hvad der i saa Henseende kan fordres af Forlaggeren, og vi troe ikke, at der i saa Henseende kan fordres Mindre, end at det er 5 Aar siden, at det sidste Dplag af Skriftet har været udsolgt hos Forlaggeren. Da det nemlig jævnlig finder Sted, at rundt omkring i Landet hos mange Provindsboghandlere kan henligge enkelte aldeles oversete Exemplarer af et saadant Skrift, vilde saadanne enkelte Exemplarer, naar Udfastets Bestemmelse i § 11 bibeholdtes, foraarsage, at Forbudet mod Eftertryk maatte ophøre. Endringsforslaget til § 12 er ikke af saa stor Betydning, som Udvalgets Redaction af samme kunde give Anledning til at troe. Det gaar væsentligt ud paa at tilføie et Tilfælde, der aldeles klart hører ind under den Kategori af Undtagelser, som Paragraphen opstiller, og det er nemlig, at Aftryk af Digte som Text for musikalske Compositioner ikke skulde kunne betragtes som Eftertryk. Man har troet, at det ikke godt gik an at optage det Tilfælde, der er omhandlet i § 8, som handler om Eftertryk af Tegninger, da dette formeentlig ikke kunde komme til Anvendelse ved denne Paragraph. Udvalget har dernæst, naar Udfastet fra Forbud mod Eftertryk undtager Optagelse af enkelte af trykte Skrifter uddragne Stykker, Digte o. s. v., i kritiske Anmeldelser og Skrifter samt litterarhistoriske Værker, og i Samlinger til Skolebrug foreslaaet tilføiet: Bisebøger og lignende Samlinger, da man har meent, at der kunde være Mere, der kunde stilles i lige Linie med, hvad der i saa Henseende er anført i Loven. Jeg skal forøvrigt ikke nægte, at der her er aabnet en Uvei, hvorefter der kan ske Misbrug; men Udvalget har ikke været istand til at finde en passende Grænse. Endringsforslaget til § 13 er egentlig en Redactionsforandring. Naar nemlig Udfastet bestemmer, at som Eftertryk anses enhver lignende Gjengivelse af et originalt Værk, om end med andre Udtryk eller i anden Form, naar den skønnes at maatte sættes i Klasse med den ordrette eller ligefremme, saa har Udvalget troet at maatte udtrykke det negativt, saaledes nemlig, at Charakteren af Eftertryk ikke der ved ophæves, at der ved Gjengivelsen af et

Skrift foretages Forkortelser, Tillæg eller Omskrivninger, at det altsaa ligesuldt vilde vedblive at være Eftertryk, og jeg skal, fordi der ved første Behandling blev opkastet det Spørgsmaal, om Oversættelse fra Dansk til Norsk kunde betragtes som Oversættelse, svare, at det maatte betragtes som Eftertryk, idet det maatte være at ansee for Omskrivning. § 14 i Forbindelse med § 15 forekommer Udvalget ikke ganske skarpt at give den rette Modsatning. Jeg skal ikke opholde mig ved den blotte Redaktionsbemærkning, at naar der siges: „der mundtilig ere holdte i videnskabeligt Diemed“, dette da kan gaae ligesaagodt paa Prædikener og Taler som paa Forelæsninger; men jeg troer ikke, at Ordene, som de staae her, udtomme Begrebet af det, der ikke uden videre kan betragtes som hjemfaldet til Offentligheden; deri indbefattes foruden det videnskabelige Foredrag det, der har en belletristisk Charakter, hvor Formen er Hovedsagen. Man har derfor foreslaaet tilføiet, at Bestemmelsen i § 14 ikke skulde være til Hinder for Offentliggjørelsen af Forhandlingerne i Rigsdagen og i Rigsrådet, de communale Forsamlinger, føit sagt af Alt, som kan henregnes til communale og offentlige Forhandlingsreferater i Modsatning til belletristiske Skrifter, og som Følge deraf er det foreslaaet at indskrænke § 15 til kun at omfatte „Love, ministerielle og Dyrighedsresolutioner samt Domme“ som Saadant, med Hensyn til Offentliggjørelsen af hvilket en Forfatters udelukkende Ret ikke skal kunne erhverves uden ved særlig Lov; thi her er netop Forholdet det, at Forfatterne ere saadanne, der ikke kunne eller ville gjøre deres Forfatterret gjældende, og at den ringe litteraire Fortjeneste, der er ved at besørge Udgivelsen heraf i et særligt Skrift, ikke skal kunne give Udgiverne en Ret til Præjudice for Andre, med mindre Vedkommende skulde være saaledes at opnaae en særlig beskyttende Lov, hvilket ordentligviis vel aldrig vil indtræde. Det skulde da være, at det var indlysende, at et saadant Monopol var en Betingelse for, at et saadant Arbejde overhovedet kunde komme istand. Udtrykkeligt i Loven at udtale noget Saadant, som Udfastets § 16 bestemmer, har Udvalget fundet overflødigt, da man ikke kan tænke sig,